

Arrest

nr. 56 297 van 18 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Armeens staatsburger te zijn, geboren op 18 mei 1972 te Erevan. U vroeg de eerste keer asiel aan in België op 5 oktober 1999. Op 18 augustus 2000 werd er u in deze door het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf betekend. Op 27 januari 2004 werd uw beroep bij Raad van State verworpen. Reeds in de loop van 2003 keerde u terug naar uw herkomstland. Daarvoor gebruikte u een vervalste laissez-passer op naam van A.{..}, een vriend die u kende uit het leger. U verklaart na uw terugkeer naar Armenië problemen gekend te hebben omwille van uw steun aan Levon Ter Petrosian. In december 2007, in de aanloop naar de verkiezingen van februari 2008, werd u opgepakt door de politie. Begin maart 2008 was er bij u thuis een huiszoeking. De politie beweerde granaten gevonden te hebben. Begin juni 2009, in casu in de periode rond de gemeenteraadsverkiezingen, werd u meegenomen door een zestal mannen en geslagen,

waarna u werd achtergelaten. Op 15 of 16 januari 2010 werd bij u thuis een convocatie bezorgd; u moest zich op 18 januari 2010 melden bij de politie. U verkoos echter om uw herkomstland te ontvluchten. Op 17 januari 2010 reisde u per vliegtuig van Zvartnots naar Moskou. U verbleef er tot begin maart 2010, waarna u naar België vertrok. U kwam in België aan op 12 maart 2010. Op 19 maart 2010 vroeg u, samen met uw echtgenote (S. M.) (O.V. xxxxxxx), asiel aan. Uw ouders hebben u sedertdien nog gemeld dat de politie van uw wijk nog steeds naar u komt vragen. Er werd ook nog één maal een huiszoeking verricht in uw woning.

In het kader van de huidige asielaanvraag legt u volgende documenten neer: de geboorteaktes van uw echtgenote en uw kinderen, uw huwelijksakte, uw rijbewijs, een attest van uw lidmaatschap van Yerkrpah, een bewijs van uw militaire dienst tijdens het conflict in Nagorny Karabagh, een attest dat uw echtgenote als leerkracht werkte, een attest van hospitalisatie, een huurcontract voor een handelspand, een handelsovereenkomst, een inschrijvingsbewijs voor het register van zelfstandigen, een lidkaart van Yerkrpah van uw vader, een krantenartikel over uw schoonvader, een diploma van uw echtgenote, een attest van een psychologe uitgereikt in België, een medisch getuigschrift voor uw echtgenote, waarmee ze haar afwezigheid voor het eerste gehoor door het CGVS wettigde.

B. Motivering

Hoewel u in het kader van de huidige asielaanvraag, in casu de tweede, nieuwe problemen inroept die de aanleiding waren om uw herkomstland te ontvluchten, moet opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag, die dateerde van 5 oktober 1999, bedrieglijk werd bevonden.

Uit uw verklaringen in het kader van de huidige asielaanvraag, blijkt dat u zich beroept op problemen met de autoriteiten omwille van uw steun aan Levon Ter Petrosian.

Wat deze door u verklaarde problemen betreft, dient vooreerst opgemerkt te worden dat ze dermate onaannemelijk, vaag en inconsistent zijn, dat er in uw hoofde niet kan besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming en wel omwille van de hierna vermelde vaststellingen.

Allereerst blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, dat Armenië een meerpartijstelsel heeft waarin politieke partijen activiteiten (bv. leden werven, fondsen verzamelen, hun gedachtegoed uitdragen, oppositie voeren in het parlement) kunnen ontwikkelen. Tijdens kiesperiodes is er sprake geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. Na de kiesperiodes normaliseerde de situatie weer, zo ook na de presidentsverkiezingen van begin 2008 die turbulentier dan gewoonlijk zijn verlopen en uitzonderlijk een langere nasleep kenden. Sinds voornoemde politieke gebeurtenissen van 2008 zijn de Armeense autoriteiten restrictiever bij het toelaten van manifestaties. Hoewel vele manifestaties zonder incidenten verlopen, kunnen deze soms op schermutselingen uitlopen en zo tot kortstondige arrestaties leiden. Betrouwbare en gezaghebbende bronnen zijn echter van mening dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden.

Gelet op wat voorafgaat, in het licht van alle elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, zijn de door u beschreven ernstige moeilijkheden (cf. behalve arrestatie en geweldpleging in het kader van de verkiezingsperiodes van februari-maart 2008, en juni 2009, vooral de huiszoeking in maart 2008 en hierop volgend een valselijke beschuldiging van bezit en distributie van illegale wapens, beschuldiging die zou zijn hernomen in januari 2010, verdere huiszoeking en bevraging in dit kader na uw vlucht) in de nasleep van uw betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 en uw steun aan de partij van Levon Ter Petrosian niet aannemelijk. Bovendien blijkt het gebrek aan geloofwaardigheid van de verklaarde vrees verder uit de vaststelling van tegenstrijdigheden.

Meer bepaald dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen, met betrekking tot een door de politie uitgevoerde huiszoeking op 3 maart 2008, op cruciale punten tegenstrijdig zijn met de verklaringen van uw echtgenote. Zo verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd.08.09.2010, p.3) dat uw echtgenote u telefonisch heeft verwittigd dat er een huiszoeking in uw woning had plaats gevonden en dat u daarom niet naar huis bent gegaan. Uw echtgenote verklaart echter (CGVS, gehoorverslag (S. M.) dd. 08.09.2010, p.10) dat ze u niet getelefoneerd heeft in verband met de huiszoeking. Bovendien verklaart uw echtgenote (CGVS, gehoorverslag (S. M.) dd.08.09.2010, p.7) dat u op 3 maart 2008 laat op de avond naar huis kwam en dat zij u toen pas vertelde dat er een huiszoeking was geweest. Welnu, dergelijke tegenstrijdige verklaringen in verband met cruciale elementen van verklaarde vervolgingsfeiten, doen in zeer ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Bovendien is uw verklaring voor de tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en deze van uw echtgenote, als zou zij iets niet goed begrepen hebben niet afdoende.

Afgezien van het feit dat uw geloofwaardigheid door de hierboven vermelde tegenstrijdigheden reeds ernstig ondermijnd is, dient opgemerkt te worden dat u onaannemelijk weinig informatie kunt

geven over cruciale elementen, die betrekking hebben op voormelde huiszoeking. Zo weet u vooreerst niet met zekerheid op welke datum de huiszoeking plaatsvond (CGVS, gehoorverslag dd.08.09.2010, p.2); u weet alleen zeker dat het vóór 5 maart 2008 was. Verder weet u dat u niet thuis was, maar u herinnert zich niet waar u was. U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.08.09.2010, p.3) niet te weten wanneer uw echtgenote u telefonisch heeft verwittigd. Van een ingrijpende gebeurtenis, die bovendien raakt aan de kern van een asielrelaas, mag verwacht worden dat men zich meer herinnert dan bij u het geval is. Bovendien is uw verklaring (CGVS, p.3) voor het feit dat u zich zelfs niet ongeveer kunt herinneren wanneer uw echtgenote u belde - het was geen speciaal moment - niet afdoende, en wel gezien de melding van een huiszoeking op uw adres wel degelijk dient te worden aanzien als een moment dat het geheugen markeert. Dergelijke verklaringen doen dan ook in ernstige mate afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Er moet verder worden vastgesteld dat u geen enkel materieel bewijs voorlegt dat uw verklaarde problemen staat. Zo vernam u van een kennis van uw vader dat er een strafzaak tegen u werd gestart (CGVS, gehoorverslag dd.08.09.2010, p.3) waarin u valselijk werd beschuldigd van wapenbezit; u legt geen bewijs neer van een strafzaak in dat verband. De zaak werd door toedoen van de kennis van uw vader gesloten, maar ook hiervan legt u geen materieel bewijs voor. Uw echtgenote verklaart (CGVS, gehoorverslag (S. M.) dd.08.09.2010, p.8 & 9) dat op 15 januari 2010 een convocatie bij u thuis werd afgeleverd en dat zij deze aan u gaf, maar ook van het bestaan van dit document levert u geen tastbaar bewijs. Er werd u gevraagd waar de convocatie was, waarop u antwoordt dat niet te kunnen weten en dat u ze toch niet overal mee naartoe moest/kon nemen (CGVS, gehoorverslag dd.08.09.2010, p.4), hetgeen niet afdoende is als verklaring voor het ontbreken van een belangrijk bewijsstuk. Voorts blijkt uit uw verklaringen dat u problemen kreeg met de autoriteiten, in casu de politie, omwille van uw steun aan Levon Ter Petrosian; u verklaart dat u hem steunde door het aanleveren van propagandamateriaal, maar evenmin levert u hiervan enig tastbaar bewijs.

U verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.16.08.2010, p.11) dat uw ouders nog altijd worden lastig gevallen (u vermoedt door de politie), maar u hebt niet gevraagd wanneer dat voor het laatst gebeurde. Ook verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd.08.09.2010, p.6-7) dat er sinds uw vertrek uit Armenië nog een huiszoeking plaatsvond, maar u hebt niet gevraagd wanneer dat precies was. Van een asielzoeker wordt verwacht dat hij belangstelling toont voor gebeurtenissen die verband houden met zijn verklaarde problemen, hetgeen bij u onvoldoende het geval is, waardoor de ernst van uw verklaarde vrees in aanzienlijke mate ondermijnd wordt.

Wat betreft uw reisroute vanuit Armenië naar Moskou, dient opgemerkt te worden dat u verklaart (CGVS, gehoorverslag dd.16.08.2010, p.6) met uw origineel paspoort van Zvardnots naar Moskou te zijn gevlogen en daarbij werd u persoonlijk gecontroleerd op de luchthaven van Zvardnots. Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat Armenië gebruik maakt van het Border Management Information System (BMIS), een centraal computersysteem dat bedoeld is om het verkeer via de Armeense grensovergangen te registreren en te controleren, bij alle grensovergangen. Met BMIS wordt zowel inals uitgaand verkeer gecontroleerd. De controle vindt plaats door middel van het scannen van het paspoort. In het systeem zijn allerlei verschillende databases gekoppeld aan de persoonsgegevens van passanten, waaronder lijsten van personen die gezocht worden door politie of veiligheidsdiensten. Op basis van deze informatie dient het dan ook als verdere bevestiging van een gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde vrees jegens de Armeense autoriteiten te worden beschouwd dat u ondanks voormelde controles niettemin het risico wilde nemen om via de nationale luchthaven Zvardnots Armenië te ontvluchten.

Ook inzake uw vluchtroute, in casu over uw reis van Moskou naar België, legt u zeer onaannemelijke verklaringen af. Zo verklaart u (CGVS, gehoorverslag dd.16.08.2010, p.5) dat u per personenauto via Wit-Rusland, Polen en Duitsland naar België reisde. U verklaart dat de passeurs aan de grens tussen Wit-Rusland en Polen uw documenten (paspoort) hebben getoond. U vermoedt (CGVS, p.7) dat u met een bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is vals paspoort reisde, maar u kent geen gegevens over gebruikte identiteit, nationaliteit en geboortedatum. Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat mensensmokkelaars weten dat het risico op ontdekking (van illegale immigranten) groot is, dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weten hoe jullie de grenscontroles passeerden en u niet op de hoogte bent van de inhoud van het paspoort dat werd gebruikt, niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw

Armeens paspoort, het identiteitsdocument bij uitstek, bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door jullie verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop jullie uit het land vertrokken zijn, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Er moet benadrukt worden dat u, evenals uw echtgenote, geen geldig paspoort voorlegt. Het Armeens paspoort bevat belangrijke gegevens over woonregistratie en de toelating om legaal het land te verlaten. Het door u achterhouden van een dergelijk belangrijk identiteitsdocument werpt mogelijkerwijze een ander licht op uw asielrelaas en kan aantonen dat uw verklaringen op essentiële punten niet geloofwaardig zijn.

Op basis van alle hiervoor gedane vaststellingen moet besloten worden dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een risico op het lijden van ernstige schade, volgens de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

De door u neergelegde documenten kunnen hiervoor gedane vaststellingen niet in positieve zin wijzigen.

Uw rijbewijs, de geboorteaktes van uw echtgenote en kinderen bevatten enkel identiteitsgegevens, die hier niet betwist worden. Een attest van uw lidmaatschap van de veteranenbeweging Yerkrpah bewijst enkel uw activiteit tijdens het conflict in Karabagh, evenals een door u voorgelegd attest van uw militaire dienst. Een diploma op naam van uw echtgenote en een attest dat zij in het onderwijs werkte, bewijst enkel dat zij in het onderwijs actief was, maar houdt geen verband met uw verklaarde problemen. De neergelegde huurovereenkomst voor een handelspand, een handelsovereenkomst, een inschrijvingsbewijs in het register van zelfstandige ondernemers bewijzen dat u in uw herkomstland actief bent geweest als zelfstandig ondernemer en daarvoor handelsruimte huurde. De door u neergelegde kopie van de lidkaart van uw vader van Yerkrpah bewijst zijn band met de eerder geciteerde veteranenbeweging, maar bevat geen informatie over problemen omwille van dit lidmaatschap. U legt een bewijs van hospitalisatie neer, doch dit document bevat geen informatie over de omstandigheden waarin u lichamelijk letsel opliep. Tevens legt u een attest neer van een Belgische psychologe, waarin melding wordt gemaakt van psychische problemen. Gezien de ongeloofwaardigheid van uw asielverklaringen werd vastgesteld deels op basis van een inschatting van de veiligheidstoestand in uw herkomstland, deels op basis van de tegenstrijdigheden in uw verklaringen aangaande de verklaarde vervolgingsproblemen maar ook aangaande uw reis van Armenië naar België, kan niet worden gesteld dat de referentie naar psychische problemen voor u de geloofwaardigheid van de door u verklaarde vervolgingsvrees vermag te herstellen.. Een door u neergelegd krantenartikel vormt een bewijs voor een incident met uw schoonvader, maar dit artikel bevat geen informatie die verband houdt met uw verklaarde problemen. En ten slotte legt u een huwelijksakte voor die de band bewijst tussen uzelf en uw echtgenote, maar evenmin wijzigt dit document alle eerder gedane vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

2.1. In fine van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker de "kosten lastens tegenpartij" te leggen.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn. Bijgevolg kan niet worden ingegaan op het verzoek.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker in hoofddorde de schending aan van artikel 1, A, 2° lid van het Vluchtelingenverdrag en van de artikelen 48/3 en 69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

3.2. In een tweede middel voert verzoeker in subsidiaire orde de schending aan van artikel 48/4 a) of b) van de vreemdelingenwet en de schending van de materiële motiveringsplicht.

De Raad acht het opportuun het eerste en het tweede middel, omwille van hun onderlinge samenhang en gezien de opmaak van het verzoekschrift, samen te behandelen.

3.3. In zoverre verzoeker de schending aanvoert van artikel 69 van de Vreemdelingenwet merkt de Raad op dat dit artikel bij wet van 15 september 2006 opgeheven werd zodat verzoeker zich hierop niet dienstig kan beroepen. Het middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190 508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163 124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186 868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.4.2. Waar verzoeker verwijst naar de informatie in de bestreden beslissing van het Commissariaat-generaal en betoogt dat de motivering op zijn minst merkwaardig te noemen is: *“er zijn geen problemen tenzij het uitlekt!”*, merkt de Raad op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal erkent dat er tijdens kiesperiodes sprake is geweest van een verhoogde spanning, die gepaard kon gaan met intimidaties en kortstondige arrestaties. De bestreden beslissing vervolgt echter dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt – en die is toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 17) – blijkt dat na de kiesperiodes de situatie weer normaliseerde en dat betrouwbare en gezaghebbende bronnen van mening zijn dat er actueel in Armenië geen situatie van vervolging omwille van politieke redenen is, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke gevallen, waarvan kan gesteld worden dat er over bericht wordt en dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Uit de door het Commissariaat-generaal gebruikte informatie blijkt inderdaad dat enkel nog een paar bij naam genoemde personen gezocht worden voor hun betrokkenheid bij de gebeurtenissen volgend op de presidentsverkiezingen van 2008 en dat voor het overige geen enkele militant/activist of eenvoudige sympathisant van de oppositie door de autoriteiten wordt gezocht zodat verzoeker met zijn kritiek *“er zijn geen problemen tenzij het uitlekt”* uitgaat van een onvolledige en verkeerde lezing van de motivering van de bestreden beslissing ter zake. Gelet op deze informatie wijst de commissaris-generaal er terecht op dat de door verzoeker beschreven ernstige moeilijkheden in de nasleep van zijn betrokkenheid bij de politieke gebeurtenissen van 2008 en zijn steun aan de partij van Levon Ter Petrosian niet aannemelijk zijn. Verzoeker laat na de informatie van de commissaris-generaal met andersluidende informatie te betwisten. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is de motivering van de commissaris-generaal geenszins merkwaardig te noemen.

3.4.3. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift kritiek uit op de motivering inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden en hij tevens een psychologisch attest voegt waaruit blijkt dat hij geheugenstoornissen heeft teneinde een verklaring te bieden voor deze tegenstrijdigheden, dient gesteld dat de motivering inzake de vastgestelde tegenstrijdigheden overtollig is nu de Raad na grondige lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing van oordeel is dat – gelet op de objectieve informatie zoals hiervoor besproken en waaruit blijkt dat verzoekers moeilijkheden niet aannemelijk zijn, gelet op de motivering dat verzoeker geen enkel materieel bewijs bijbrengt van de door hem aangehaalde problemen terwijl dit redelijkerwijze kan verwacht worden, gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoeker geen belangstelling betoont voor de gebeurtenissen in verband met zijn

verklaarde problemen, gelet op de vaststelling dat verzoeker met zijn eigen paspoort van Zvardnots naar Moskou is gevlogen niettegenstaande het risico hieraan verbonden omwille van het Border Management Information System en gelet op het gegeven dat verzoeker zijn Armeens paspoort niet voorlegt – verzoekers asielrelaas hoegenaamd niet geloofwaardig is. Verzoeker slaagt er niet in de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt te weerleggen, zoals blijkt uit de bespreking hoger, en laat de overige in deze paragraaf opgesomde motieven ongemoeid zodat de Raad deze als vaststaand beschouwt en overneemt als de zijne. Deze determinerende motieven zijn afdoende om het asielrelaas van verzoeker ongeloofwaardig te bevinden. De kritiek van verzoeker op de door de Raad overtollig bevonden motieven kan niet leiden tot het gegrond bevinden van het beroep.

3.5. In fine van zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat hij op zijn minst in aanmerking dient te komen voor subsidiaire bescherming. De Raad wijst verzoeker erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas en dit met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aantoonde dat er in Armenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon kan worden aangenomen. Verzoeker ontkracht de motivering van de bestreden beslissing inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op geen enkele wijze. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van voormeld artikel 48/4 worden aangenomen.

3.5.1. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – met uitzondering van de overtollig bevonden motieven – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER